

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1964

«Δανείζει Θεῷ ὁ
ἐλεῶν πτωχόν, κατὰ
δέ τό δόμα αὐτοῦ
ἀνταποδώσει αὐτῷ».
(Παρ. 19,17).

«Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε
τοῖς πένησιν· ἡ δικαιο-
σύνη αὐτοῦ μένει
εἰς τόν αἰῶνα»
(Β' Κορ. 9,9)

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ
ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ
ΤΟΥ ΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

Ἦχος πλ. δ'
Ἐν τῇ ὑπομονῇ σου
ἐκτίσω τόν μισθόν σου,
Πάτερ ὅσιε, ταῖς προσευ-
χαῖς ἀδιαλείπτως ἐγκατε-
ρήσας, τοὺς πτωχοὺς ἀγα-
πήσας καὶ τούτοις
ἐπαρκέσας· ἀλλὰ πρέσβευε
Χριστῷ τῷ Θεῷ, Ἰωάννη
Ἐλεῆμον μακάριε,
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Τοῦ φιланθρωπικοῦ Σωματείου «ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ»
Ὁδός Ἐρμού 1, Τ.Κ. 546 25 Θεσσαλονίκη, τηλ. καὶ fax: 2310 534 714
ΤΕΥΧΟΣ 5ο ΕΤΟΣ 2009

Η ΠΑΝΑΓΙΑ

“Παρέστη ἡ βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου,
ἐν ἱματισμῷ διαχρύσῳ περιβεβλημένη,
πεποικιλμένη” (Ψαλμ. 44,10).

Τὴν 15η Αὐγούστου ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτά-
ζει τὴν σεβάσμια Κοίμησι καὶ Μετάστασι τῆς
ὑπερενδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ
ἀειπαρθένου Μαρίας, ὅπως ἀναφέρει τὸ Συνα-
ξάρι.

Τὰ χεῖλη μας θὰ ἔπρεπε νὰ ἀπομείνουν
ἄλαλα μπροστά στὴν σεβάσμια Κοίμησίν της,
διότι ἡ Παναγία εἶναι ἡ μητέρα ὅλων τῶν χρι-
στιανῶν καὶ ἀπὸ τὸ πνευματικὸ μύρο της
εὐωδιάζει ἡ Ἐκκλησία. Ἡ Θεοτόκος ἔπαιξε ση-
μαντικὸ ρόλο στὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων,
διότι ἀξιώθηκε νὰ γίνει ἡ μητέρα τοῦ Χριστοῦ.

Τίθεται ὁμως τὸ ἐρώτημα, διατί ὁ Υἱὸς τοῦ

Θεοῦ ἐπέλεξε ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν γυναικῶν
τὴν πτωχή καὶ ἀπέριττη αὐτὴ κόρη τῶν ὑπέρ-
γερων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης, ὡς μητέρα Του; Τί
εἶχε ἡ πτωχή Παρθένα τῆς Ναζαρέτ; Λαμπρά
κοσμήματα καὶ πολυτελεῖς ἀμφιέσεις; Ἑλλη-
νικὴ σοφία καὶ παιδεία, πού θαμβώνουν τοὺς
ἀνθρώπους τοῦ κόσμου; Τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά.

Ἡ πτωχή καὶ ἄσημη Παρθένα εἶχε κάτι
ἄλλο, τὸ ἀμάραντο στολίδι τῆς ἀρετῆς, μέ τὴν
ὁποία ἐστόλιζε τὴν καρδιά της, πού μόνον
αὐτὴ, ἡ στολισμένη μέ ἀρετὴς καρδιά, ἔχει ἀξία
μπροστά στὸν Θεό, ὅπως μᾶς λέγει καὶ ὁ Ἀπ.
Πέτρος, “πολυτελεῖς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ” δέν

είναι ο έξωτερικός στολισμός, τό έξεζητημένο πλέξιμο τών μαλλιών τής κεφαλής, τά χρυσά περιδέρια, τό ντύσιμο μέ πολυτελή φορέματα, αλλά “ο κρυπτός τής καρδιάς άνθρωπος” (Α΄ Πέτρ. 3, 3-4), πού ένώπιον του Θεού έχει μεγάλη άξία και πολυτέλεια. Αυτό τόν άφθαστο στολισμό είχε ή πανάχραντος κόρη τής Ναζαρέτ. Δι’ αυτό και ό Δημιουργός του κόσμου τιμώντας έπαξίως εκείνη, πού, άν και κατά τή φύση ήταν δούλη, τήν έκανε μητέρα Του, σύμφωνα μέ τό σχέδιο τής σωτηρίας μας, μέσα στα άνεξιχνίαστα πελάγη τής φιλανθρωπίας Του.

Πολλοί προφήτες τής Παλαιάς Διαθήκης έγραψαν πολλά, πού άλληγορικώς αναφέρονται στον κρυπτό τής καρδιάς πνευματικό θησαυρό τής Παναγίας. Μεταξύ αυτών είναι και ό Προφήτης Δαβίδ, ό όποιος αναφέρει: “Παρέστη ή βασίλισσα εκ δεξιών σου, έν ιματισμῷ διαχρύσω περιβεβλημένη, πεποικιλμένη” (Ψαλμ. 44,10). Δηλ. στέκεται στα δεξιά σου μεγαλοπρεπής ή βασίλισσα, στολισμένη και φέρει φόρεμα ύφασμένο μέ χρυσές κλωστές και ποικίλα κεντήματα και χρώματα. Τά στολίδια αυτά τής νύμφης, τό νυμφικό φόρεμα συμβολίζουν τίς άρετές τής Παναγίας μας.

Πολλές είναι οι άρετές τής Παναγίας. Θα αναφέρουμε όμως μερικές από αυτές:

1) Η άρετή τής πίστεως:

Σημαντική θέση στη ζωή τής Παναγίας κατείχε ή πίστη. Είχε μία πίστη δυνατή, πηγαία, άνεξάντλητη, φλογερή. Ήταν πίστη μέ ρίζες βαθειές, πού διακλαδιζότανε σε κάθε της σκέψη και πράξη. Ή Θεία ένσάρκωση έλαβε χώρα στην Μαρία, διότι έπίστευσε. Όταν ό άγγελος τής ανήγγειλε τήν χαρμόσυνη είδηση

ότι θά γίνει μητέρα του Θεού, μέ τήν ένέργεια του Αγίου Πνεύματος, ή Παναγία Παρθένος άνταποκρίθηκε μέ τήν ύπέροχη άπάντηση “ιδού ή δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατά τό ρήμά σου (Λουκ. 1,38). Μέ τά λόγια αυτά εξέφραζε μία πίστη πλήρη και τελεία.

Αυτό είναι τό ούσιῶδες στην πίστη. Νά μήν έννοείς και όμως να πιστεύεις. Αυτό έκανε και ή Παναγία, ή όποία έδέχθηκε και έπίστευσε τά λόγια του άγγέλου ως λόγια του Θεού, στον όποιο “ούκ άδυνατήσει πᾶν ρήμα” (Λουκ. 1, 37). Αυτό πρέπει να κάνουν και οι Θεοφιλείς ψυχές.

Ίσως μερικές φορές ή πίστη νά φαίνεται κάτι τό εύκολο, όπως στην περίπτωση τής Έλισάβετ, μητέρας του Προδρόμου, ότι θά γεννούσε παιδί, ένῶ ήταν στείρα και προχωρημένη στην ηλικία. Τό πᾶγμα ήταν παράδοξο, όχι όμως και πρωτοφανές. Είχε προηγούμενα παραδείγματα, πού μπορούσαν να τήν στηρίξουν στην πίστη (Σάρρα, Ραχήλ, Άννα). Ή Παρθένος όμως δέν είχε κανένα γεγονός όμοιο, ότι θά μπορούσε να γεννήσει παρθένος αυτή, χωρίς πείρα άνδρός.

Στην περίπτωση τής Παρθένου Μαρίας άνατρέπονται ριζικῶς οι νόμοι τής φύσεως. Δι’ αυτό και ό ύμνωδός θά ψάλλει “νενίκηνται τής φύσεως οι ὅροι, έν σοί Παρθένε άχραντε...”.

Εύτυχεϊς, λοιπόν, όσοι δέν θεωροῦν άπίστευτο κανένα λόγο του Θεού, άφοῦ τίποτε στον Θεό δέν είναι άδύνατο.

2) Η άρετή τής ταπεινοφροσύνης

Η ταπεινοφροσύνη τής Παναγίας ήταν μεγάλη. Ποτέ δέν άφησε τήν υπερηφάνεια, τόν έγωϊσμό και τήν φιλαυτία να τήν έγγίσουν, ούτε άκόμη και στην πιο μεγάλη στιγμή τής ζωής της, όταν ό άγγελος τής άπηύθυνε τόν

υπέροχο εκείνο χαιρετισμό “χαῖρε κεχαριτωμένη... εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξίν” (Λουκ. 1, 28). Ποῖός ἄλλος τιμήθηκε τόσο πολύ, ὅσο ἡ Παναγία! Καί ὅμως δέν ὑπερηφανεύεται, ἀλλά ταπεινώνεται ἀκόμη περισσότερο. Ἐπίσης ἡ εὐσεβής μητέρα τοῦ Προδρόμου ἡ Ἑλισάβετ ἐμπνεόμενη ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα τήν ὀνομάζει “εὐλογημένη”, τήν ἀποκαλεῖ “μητέρα τοῦ Κυρίου της” (Λουκ. 1, 42-43) καί τήν χαρακτηρίζει “μακαρίαν” (Λουκ. 1, 45).

Ἡ ἀειπάρθενος ὅμως κόρη δέν ἐπηρεάζεται ἀπό ὅλα αὐτά, ἀλλά σπεύδει ἀμέσως νά εὐχαριστήσῃ τόν Κύριο, ὁ ὁποῖος τήν ἀξίωσε νά γίνῃ μητέρα Του “μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τόν Κύριο... ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τήν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ” (Λουκ. 1, 46-48). Δέν κρατεῖ τίποτε γιά τόν ἑαυτό της, τά πάντα τά ἀποδίδει στόν φιλόανθρωπο καί εὐσπλαχνο Κύριο, διότι αὐτός εἶναι ὁ Θεός καί Σωτήρας της. Γι’ αὐτό ἀπό τά στήθη της διαχέεται ὕμνος καί ἐγκώμιο πρὸς τόν Θεό.

Ἡ ταπεινοφροσύνη τῆς Θεοτόκου ἦταν πλήρης καί τελεία, πού τήν ἔκανε κατοικητήριο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὡ πόσον μεγαλειώδης ἀρετὴ εἶναι ἡ ταπεινοφροσύνη!

3) Ἡ ἀρετὴ τῆς ἀγιότητος

Πάνω ἀπό ὅλα τά ἀνεκτίμητα σμαράγδια τῶν ἀρετῶν τῆς Παναγίας λαμποκοπáει τό ἄφθαρτο διαμάντι τῆς ἀγιότητος. Ἡ Παναγία εἶναι τό ρόδον τό ἀμάραντον, ὁ κρίνος ὁ κατάλευκος.

Μέσα σέ αὐτὴ τήν ἀνθοδέσμη τῶν ἀρετῶν τά χάνει καί ὁ ἀποσταλεῖς ἀπὸ τόν Θεό ἀρχάγγελος, ὁ ὁποῖος συγκεντρώνει ὅλο τό ψυχικὸ μεγαλεῖο της σέ δύο μόνο λέξεις

“Χαῖρε, κεχαριτωμένη”.

Αὐτό τό ψυχικὸ μεγαλεῖο τῆς Παναγίας αἰσθανόμενοι οἱ Ὁρθόδοξοι χριστιανοὶ ὅλης τῆς οἰκουμένης σκιρτοῦν. Σκιρτοῦν καί ἀναπέμπουν ὕμνους καί ἐγκώμια κατὰ τήν περίοδο αὐτὴ τοῦ Δεκαπενταύγουστου, πού ἐορτάζουμε τήν σεπτὴ Κοίμησιν καί Μετάστασιν

τῆς Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας. Ἄς ἀκούσουμε πὼς τήν ἐγκωμίασε ὁ γλαφυρὸς ἐκκλησιαστικὸς ρήτορας Ἡλίας Μηνιάτης:

“Χαῖρε, λοιπόν, ἀγιώτατον σκὴνωμα τῆς Θεότητος. Χαῖρε, ἔμψυχε εἰκὼν τοῦ Θεοῦ. Χαῖρε, ἀγλαόμορφε πρόδρομε τοῦ ἡλίου τῆς δόξης. Χαῖρε, δροσερὴ αὔρα τοῦ θείου φωτός. Χαῖρε, χαριέστατε μηνυτὰ τῆς εὐτυχεστάτης ἡμέρας. Ἐσύ εἶσαι ἡ σελήνη τοῦ νοητοῦ στερεώματος, ὅπου, διὰ τήν μεγάλην καί ὑπερδαύμαστον λάμψιν τῆς ἀγιότητος ἀπὸ τόν χορόν ὅλων τῶν γυναικῶν ὡς βασίλισσα προσκυνᾷσαι... Ἐσύ εἶσαι ἐκείνη ἡ πυρφορογέννητος βασίλισσα τοῦ οὐρανοῦ, ὅπου ἔχει διὰ μηνυτάς τοὺς ἀρχαγγέλους, διὰ γραφέας τοὺς εὐαγγελιστάς, διὰ ἀκολουθούς τοὺς ἀποστόλους, διὰ δούλους τὰ αἶλα πνεύματα διὰ στέφανον τοὺς ἀστέρας, διὰ πορφύραν τόν ἥλιον καί διὰ ὑποπόδιον τήν σελήνην”.

Ἀναμφιβόλως ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος πρέπει νά προβληθεῖ σέ ὅλους μας, ὡς πρότυπο ἀρετῆς, διότι ἀπὸ τήν παιδικὴ τῆς ἡλικία ἀφοσιώθηκε στόν Θεό καί τό κύριο μέλημά της ἦταν πὼς θά κοσμήσῃ τόν ἑαυτόν της μέ ὅλες τίς ἀρετές, ὥστε νά γίνῃ κατοικητήριο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καί κατῳρῶσε πράγματι νά φθάσῃ σέ μέγα ὕψος ἀρετῆς.

Κι ἐμεῖς, ἐάν θέλουμε νά τιμήσουμε τήν Παναγία ἅς κατασκευάσουμε τήν ἐνθύμησιν καί τήν καρδίαν μας, κατὰ τόν Ἅγιον Νικόδημον, ταμεῖον καί κατοικία τῶν ἀρετῶν τῆς Θεοτόκου. Πὼς τοῦτο μπορούμε νά κάμωμεν; Καθὼς ἡ Παρθένα μισεῖ μὲν κάθε κακίαν ἀγαπᾷ δέ κάθε ἀρετὴν, οὕτω πρέπει νά κάμωμεν καί ἡμεῖς, ἵνα ἡ Παρθένα βλέπουσα ἡμᾶς ἐστολισμένους μέ τὰς τοιαύτας ἀρετάς ἐπιθυμήσῃ τοῦ κάλλους τῶν ψυχῶν μας καί ἔλθῃ νοερῶς εἰς ἡμᾶς, φέρουσα μαζί της κάθε σειράν πνευματικῶν χαρίτων καί ἀγαθῶν».

Ἡλίας Ι. Χαματζόγλου

**Ὁ ἅγιος καὶ εὐσεβὴς αὐτοκράτωρ
ΙΩΑΝΝΗΣ Γ΄ Δούκας Βατάτζης ὁ Ἐλεήμων.**

Νέος Συναξαριστὴς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τόμ. 3ος
Ἐκδόσεις «ΙΝΔΙΚΤΟΣ», Ἀθήνα 2004, σελ. 49.

Ὁ εὐσεβὴς καὶ φιλόχριστος αὐτός αὐτοκράτορας γεννήθηκε στὰ 1193 καὶ ἦταν γόνος τῆς ἐπιφανοῦς οἰκογένειας τῶν Δουκῶν. Τό 1204, μετὰ τὴν ἄλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τοὺς Φράγκους σταυροφόρους, ἡ βυζαντινὴ αὐτοκρατορία διαιρέθηκε σὲ τέσσερα ἀντίπαλα βασίλεια: τὴ λατινικὴ αὐτοκρατορία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὴν αὐτοκρατορία τῆς Νικαίας στὴ Μικρὰ Ἀσία, ὅπου κατέφυγε ὁ νόμιμος αὐτοκράτορας καὶ ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, τὸ δεσποτάτο τῆς Ἡπείρου, στὴ δυτικὴ Ἑλλάδα, καὶ τὸ βουλγαρικὸ βασίλειο τοῦ Ἰωάννη Β΄ τοῦ Ἀσάνη. Στὰ 1222, ὁ Ἰωάννης διαδέχθηκε τὸν θείο του Θεόδωρο Λάσκαρη πού εἶχε πεθάνει ἄτεκνος καὶ ὁ ὁποῖος χάρις στὴν πολιτικὴ του ἱκανότητα εἶχε κατορθώσει νὰ ἀναδιοργανώσει τὶς βυζαντινὲς δυνάμεις κατὰ τὰ πρότυπα τῆς παλαιᾶς αὐτοκρατορίας. Ὁ Ἰωάννης ἐπέδειξε ἀμέσως τὶς ἐξαιρετικὲς ιδιότητες ἑνὸς πολιτικοῦ καὶ τὶς ἀρετὲς ἑνὸς χριστιανοῦ αὐτοκράτορα. Ὑπῆρξε ὁ μέγιστος τῶν ἡγεμόνων τῆς Νικαίας καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς πρῶτους αὐτοκράτορες τοῦ Βυζαντίου. Χάρη σὲ μιά σειρά λαμπρῶν στρατιωτικῶν νίκες καὶ ἔξυπνους χειρισμούς στὴ σύμπληξη συμμαχιῶν, ἐξασφάλισε μέσα σὲ λίγα χρόνια τὸν ἔλεγχον τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ ἀνέκτησε τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν ἐδαφῶν πού βρισκόνταν στὰ χέρια τῶν Λατίνων. Κατέλαβε μάλιστα καὶ τὴν Ἀνδριανούπολη, κοντὰ στὴν Κωνσταντινούπολη· ἔτσι ὅταν πέθανε τὸ 1254, ἡ αὐτοκρατορία τῆς Νικαίας περιελάμβανε στὴν

πραγματικότητα τὰ ἐδάφη τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας πρὶν τὴ φραγκικὴ κατάκτηση. Δὲν ἀπέμενε πιά παρὰ ἡ κατάληψη τῆς Βασιλεύουσας· πράγμα πού ἐπιτεύχθηκε ἀπὸ τὸν διάδοχό του, Μιχαὴλ Η΄ Παλαιολόγο, τὸ 1261.

Ὁ εὐσεβὴς αὐτοκράτορας εἶχε ἥπιο χαρακτήρα, ἀπλό καὶ φιλήσυχο. Ὅλοι μπορούσαν νὰ τὸν πλησιάσουν καὶ νὰ βροῦν σὲ αὐτόν στήριξη καὶ κατανόηση. Ἦταν ἐνθερμος προστάτης τῶν ἀδικημένων. Μία ἡμέρα πού συνάντησε τὸν ἴδιο του τὸν γιό ντυμένο μὲ ἀκριβὰ ρούχα νὰ πηγαίνει στὸ κυνήγι, τὸν ἐπιτίμησε αὐστηρὰ λέγοντας: «Πῶς μπορεῖς νὰ ξοδεύεις ἔτσι τὸ χρῆμα τῶν ὑπηκόων σου σὲ τέτοιες μάταιες ἀσχολίες; Δὲν γνωρίζεις ὅτι τὰ πολύτιμα τοῦτα ὑφάσματα καὶ τὰ κεντήματα αὐτὰ γίνονται ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν Ρωμαίων, καὶ ὅτι πρέπει νὰ δίνεις σὲ αὐτοὺς λογαριασμό γιὰ ὅ,τι ξοδεύεις, ἀφοῦ ὁ πλοῦτος τῶν βασιλέων εἶναι ὁ πλοῦτος τῶν ὑπηκόων τους;»

Ὁ Ἰωάννης ἦταν ἀληθινὴ πηγὴ εὐσπλαχνίας καὶ ἐλεημοσύνης καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτό τοῦ ἀποδόθηκε ὁ τίτλος Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων. Ἀνήγειρε καὶ ἐξωράισε πολλοὺς ναοὺς πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἔδειξε βαδύ σεβασμὸ γιὰ τοὺς μοναχοὺς καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱεραρχία. Ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ τὸ 1254 καὶ ἐνταφιάσθηκε στὴν ἐκκλησίαν πού εἶχε κτίσει στὴ Μαγνησία. Ὅταν μετὰ ἀπὸ ἑπτὰ χρόνια ἀνοιξαν τὸν τάφο του, ἀνακάλυψαν ὅτι τὸ σῶμα του παρέμενε ἄφθαρτο καὶ ἀνέδιδε γλυκεῖα εὐωδία.

α) Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΥΛΙΚΗ ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

«Ὡς γίνῃς ὦ ἄνθρωπε, δι' αὐτόν πού δυστυχεῖ θεός. Καί θά γίνῃς θεός, ἐάν μιμηθῇς τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Διότι εἰς τίποτε ἄλλο δέν ὁμοιάζει τόσον ὁ ἄνθρωπος μέ τόν Θεόν ὅσον εἰς τό νά κάνῃ τό καλόν. Ο ΜΕΝ ΘΕΟΣ, ὦ ἄνθρωπε, σέ ἠλέησεν εἰς τά πλέον μέγала. Σοῦ ἔδωκε νόμον καί προφῆτας, καί πρίν ἀπό αὐτά σοῦ ἔδωκε τόν ἄγραφον φυσικόν νόμον, τήν συνείδῃσιν κριτήν τῶν πράξεων. Διά τούτων σέ ἠλεγξε, σέ ἐνουθέτησε, σέ ἐπαιδαγόησε. Καί ἔπειτα τό τελευταῖον, τό ὑψιστον· παρέδωκε τόν ἑαυτόν του εἰς θάνατον ὑπέρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς. Ἔδωκεν ἀποστόλους, εὐαγγελιστάς, διδασκάλους, ποιμένας. Ἔδωκε θεραπείας, ἐποίησε σημεῖα καί τέρατα, ἀνέστησε νεκρούς, ἐ χάρισε νίκας μεγάλας κατά τοῦ διαβόλου πού ἐκυριάρχει εἰς τόν κόσμον, ἐ χάρισε νέαν διαθήκην, πού διεδέχθη τη διαθήκην τῆς σκιᾶς. Διένειμε ποικίλα χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἐ χάρισε τό μέγα μυστήριον τῆς Θείας Κοινωνίας...

ΣΥ ΔΕ, ὦ ἄνθρωπε, ἐάν εἰς τά μεγαλύτερα

δύνασαι, μέ τά ὅποια εὐεργετεῖται ἡ ψυχή, μή παύσης νά εὐεργετῇς τόν ἔχοντα ψυχικάς ἀνάγκας. Δίδε εἰς αὐτόν ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον διά τήν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του. Ὡς ἔλεῃς ὅλην τήν ἡμέραν τήν ὑψίστην εὐεργεσίαν. Ὡς δανείζῃς τόν λόγον, ἅς μεταδίδῃς αὐτόν, τόν θεῖον λόγον, καί μέ τήν πλουσίαν διάδοσιν τοῦ λόγου θά εἰσπράττῃς ὡς εὐλογημένον τόκον τήν ψυχικήν ὠφέλειαν τοῦ πλησίον, καί οὕτως ὁ σπόρος τῆς εὐσεβείας σου θά αὐξάνεται συνεχῶς. Ἐάν ὅμως δέν δύνασαι νά κάμῃς τās μεγάλας ψυχικάς εὐεργεσίας, κάμε τās μικρότερας. Κάμε ὅ,τι ἡμπορεῖς. Σπεῦσε εἰς ὑλικήν βοήθειαν τοῦ δυστυχοῦντος. Δώσε τροφήν. Δώσε ἔνδυμα. Πρόσφερε φάρμακα. Περίθαλψε τραυματίας. Ἐρώτησε μέ ἐνδιαφέρον διά τήν συμφοράν πού εὗρηκε τόν πλησίον σου. Παρηγόρησε καί ἐνίσχυσε τόν ἄνθρωπον. Εἶναι καί αὐταί εὐεργεσίαι, πού δύνασαι νά κάμῃς. Εἰς σέ ὡς εἰς Θεόν ἔχει ἐγκαταλειφθῇ ὁ πτωχός. Γίνου, λοιπόν, μιμητής τοῦ Θεοῦ εὐεργετῶν τόν πλησίον ψυχικῶς καί σωματικῶς».

β) Αγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου

ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ, Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΡΕΤΗΣ

Εἶναι ἡ ἐλεημοσύνη: Τό παράξενο δάνειο. Τό στολίδι καί τό ἱμάτιο τῆς ψυχῆς. Τό φθηνότερο φάρμακο. Εἶναι ἀθάνατη καί ἀμάραντη. Ἡ βασιλίς τῆς πολιτείας μας μέ τήν μεγάλη παρρησία. Εἶναι ἐμπόριο, σπορά καί συγκομιδή. Θησαυροφυλάκιο. Ἡ καρδιά τῆς ἀρετῆς. Ἡ χρησιμότερη τέχνη. Ἡ καλλίτερη συνήγορος. Ἡ καλή φορολογία καί δαπάνη. Θησαυρός, δάνειο καί γραμματίο. Εἶναι φωτιστική, θρεπτική καί δυναμωτική. Καθημερινή τροφή. Πηγή καί ἀσφαλῆς τράπεζα. Καλή ἀποθήκη καί καλό ἐμπόριο. Ἀκόμη, ἀκατανίκητη καί ἀπόρρητη ἀπό τόν διάβολο.

Καί τά ἀποτελέσματα; Πολλά, πάρα πολλά:

Εἶναι πρόξενος σωτηρίας. Ἐξαφανίζει τίς πληγές τῶν παθῶν καί τόν θάνατον· εἶναι δηλαδή, νεκρεγέρτις. Μᾶς ἐξισώνει μέ τό Θεό καί μᾶς κάνει ὁμοίους του. Συγκροτεῖ τήν ἀνθρώπινη ζωή. Λύνει τό οἰκονομικό πρόβλημα. Κρατᾷ ἀναμμένες τίς λαμπάδες. Ἀπό δούλους μᾶς κάνει ἐλεύθερους. Δημιουργεῖ φιλίες. Χειροτονεῖ, ἀκόμη καί ἱερεῖς.

Δέν ὑπάρχει, λοιπόν, ἀνώτερο ἀπό τήν ἐλεημοσύνη. Ὅλα τά ἁμαρτήματά μας μπορεῖ νά τά ἐξαλείψει. Μόνον πρέπει νά εἶναι καθαρῇ ἀπό τήν πλεονεξία καί νά γίνεται μέ χαρά καί ὄχι ἀπό λύπη ἢ ἀπό ἀνάγκη.

Ἡ ἐλπίδα ἄγκυρα τῆς ζωῆς

Ἡ ἐλπίδα στὸν Θεό, τὴν ὁποία ἔχουμε ὡς ἄγκυρα τῆς ψυχῆς ἀσφαλῆ καὶ σταθερή, γιατί δὲν στηρίζεται στή γῆ, ἀλλὰ εἰσέρχεται στὸν οὐρανό, ποτέ δὲν διαψεύδεται. Ὅταν ἡ ψυχὴ μας κλυδωνίζεται σάν ἄλλο πλοιάριο ἀπὸ τοὺς ἀνέμους τῶν πειρασμῶν, τῶν δοκιμασιῶν, τῶν θλίψεων, ἡ ἐλπίδα αὐτὴ δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ καταποντισθοῦμε. Ἡ ἐλπίδα εἶναι θεῖο δῶρο:

- Ἀνάβει ἓνα κερί, ἀντὶ νὰ καταρᾶται τὸ σκοτάδι.

- Φροντίζει γιὰ τὸ καλὸ τοῦ κόσμου, ἀντὶ νὰ θρηνηλογῇ γιὰ τὶς συμφορές του.

- Ἀνοίγει πόρτες πού τὶς κλείνει ἡ ἀπελπίσῃα.

- Ἀνακαλύπτει τί μπορεῖ νὰ γίνη, ἀντὶ νὰ μεμψιμοιρῇ γιὰ τὸ τί δὲν γίνεται.

- Θεωρεῖ τὰ προβλήματα, μικρά ἢ μεγάλα, ὡς εὐκαιρίες ἀγώνα.

- Βάζει μεγάλους στόχους καὶ δὲν τοὺς ματαιώνει ἀπὸ δυσκολίες ἢ ἀποτυχίες πού συναντᾷ στὸ δρόμο της. Προχωρεῖ ὅταν θά ἦταν

εὐκολο νὰ ὑποχωρήσῃ.

- Δέν ἀγαπᾷ τίς αὐταπάτες οὔτε ὑποχωρεῖ στίς ἀντίξοες περιστάσεις.

- Δέχεται τίς παρανοήσεις ὡς εὐκαιρία γιὰ ἄσκηση στὴν ὑπομονή καὶ στὴν ἀγάπη.

- Δέν χάνει ποτέ τὸ θάρρος της, γιατί γνωρίζει ὅτι «τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρα τῷ Θεῷ ἐστίν» (Λουκ. ιη' 27).

- Ἀντλεῖ τὴ δύναμή της ἀπὸ τὴ βαθιὰ πίστη στὸν Θεό καὶ τὴν κάποια καλὴ σὺνῃ τῶν ἀνθρώπων πού ποτέ δὲν λείπει.

- Καὶ στίς πιό μεγάλες ἀποτυχίες δὲν ἀπελπίζεται, διότι ἔχει τὴν θεϊκὴ ἀσφάλεια τῆς τελικῆς νίκης: «Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔχετε ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον» (Ἰωάν. ιστ' 33).

- Ἐλπίζει πάντοτε στὸν Θεό, ἔστω κι ἂν ἡ ἐλπίδα φαίνεται ὡς ἐλπίδα παρ' ἐλπίδα, γιατί γνωρίζει τὴν ὑπόσχέσῃ Του: «Δέν θά σέ ἀφήσω ποτέ καὶ δέν θά σέ ἐγκαταλείψω» (Ἐβρ. ιγ' 5).

Περιοδικό «ΖΩΗ» ἀριθ. 4161

«Μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε» (Ματθ. 7,1) . Ἡ κατάκριση εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀδικία.

Γέροντα, εὐκολα κρίνω καὶ κατακρίνω.

- Ἡ κρίση πού ἔχεις, εἶναι, φυσικά, χάρισμα πού σοῦ ἔδωσε ὁ Θεός, ἀλλὰ τὴν ἐκμεταλλεύεται τὸ ταγκαλάκι καὶ σέ κάνει νὰ κατακρίνης καὶ νὰ ἀμαρτάνῃς. Γι' αὐτό, μέχρι νὰ ἐξαγνισθῇ ἡ κρίση σου καὶ νὰ ἔρῃ ὁ θεῖος φωτισμός, νὰ μὴν τὴν ἐμπιστεύεσαι. Ὅταν κανεὶς ἀσχολῆται μὲ τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς κρίνῃ, ἐνῶ ἀκόμη δὲν ἔχει ἐξαγνισθῇ ἡ κρίση του, πέφτει συνέχεια στὴν κατάκριση.

- Καὶ πῶς, Γέροντα, θά ἐξαγνισθῇ ἡ κρίση μου;

- Πρέπει νὰ τὴν λαμπικάρῃς. Μπορεῖ νὰ ἔχῃ καλὴ διάθεση καὶ μιὰ δύναμη μέσα σου, ἀλλὰ πιστεύεις ὅτι κρίνεις πάντοτε σωστά. Ἡ κρίση σου ὅμως εἶναι ἀνθρώπινη, κοσμική. Προσπάθησε νὰ ἀπαλλαγῇς ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινο στοιχεῖο, νὰ ἀποκτήσῃς ἀνιδιοτέλεια, γιὰ νὰ ἔρῃ ὁ θεῖος φωτισμός καὶ νὰ γίνη ἡ κρίση σου πνευματική, θεϊκή. Τότε ἡ κρίση σου θά εἶναι σύμφωνη μὲ τὴν δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι μὲ τὴν ἀνθρώπινη δικαιοσύνη μὲ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν εὐσπλαχνία τοῦ

Θεοῦ καὶ ὄχι μὲ τὴν λογικὴ τὴν ἀνθρώπινη.

Μόνον ὁ Θεός κρίνει δίκαια, γιατί μόνον Αὐτός γνωρίζει τίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων. Ἐμεῖς, ἐπειδὴ δὲν ξέρουμε τὴν δίκαιη κρίση τοῦ Θεοῦ, κρίνουμε «κατ' ὄψιν» (Ἰω. 7,24), ἐξωτερικά, καὶ γι' αὐτό πέφτουμε ἔξω καὶ ἀδικοῦμε τὸν ἄλλον. Ἡ ἀνθρώπινη κρίση μας δηλαδὴ εἶναι μιὰ μεγάλη ἀδικία. Εἶδες τί εἶπε ὁ Χριστός: «Μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν, ἀλλὰ τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνατε» (Ἰω. 7,24).

Πόσο πρέπει νὰ προσέχουμε τὴν κατάκριση! Πόσο ἀδικοῦμε τὸν πλησίον μας, ὅταν τὸν κατακρίνουμε! Ἄν καὶ στὴν πραγματικότητα μὲ τὴν κατάκριση ἀδικοῦμε τὸν ἑαυτὸ μας καὶ ὄχι τοὺς ἄλλους, διότι μᾶς ἀποστρέφεται ὁ Θεός. Τίποτε ἄλλο δὲν ἀποστρέφεται τόσο πολὺ ὁ Θεός ὅσο τὴν κατάκριση, γιατί ὁ Θεός εἶναι δίκαιος καὶ ἡ κατάκριση εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀδικία.

Πάθῃ καὶ ἀρετές,

Γέροντα Παϊσίου Ἀγιορείτου, 5ος τ. σ. 99.

Πρός
Τό Δ.Σ. τῆς «Μέριμνας τῶν Πτωχῶν»
Ἐθν. Ἀμύνης 22
Κύριε Πρόεδρε

Μέ τό σημερινό μου γράμμα θέλω νά σᾶς ἐκφράσω τήν βαθιά εὐγνωμοσύνη μου καί ὀλόκληρης τῆς οἰκογένειάς μου γιά τήν ἀδελφική συμπαράσταση καί βοήθεια τήν ὁποία προσφέρετε τά τελευταία τρία χρόνια στήν οἰκογένεια μας. Ἡ κατάσταση τῆς υἱείας μου μέ τό σάκχαρο καί τήν ἐγχείρηση τῆς καρδιάς μου πού ἔχει ὀδηγήσει στήν ἀπώλεια τῆς ὄρασής μου κατά 70%, παραμένει στάσιμη χάρις στήν εἰδική θεραπεία μέ ἀκτίνες laser πού κάνω τακτικά στό νοσοκομεῖο Παπανικολάου τῆς Θεσσαλονίκης.

Δυστυχῶς τόν τελευταῖο καιρό καί ἡ σύζυγος μου ὑποβάλλεται σέ θεραπεία γιά τό παχύ έντερο καί τόν θυρεοειδή καί ἔχει καί ἐκείνη πρόβλημα υἱείας.

Εὐχομαι ὁ καλός Θεός τῆς ἀγάπης νά σᾶς χαρίζει υἱεία καί νά σᾶς ἐνισχύει στό ἔργο τῆς ἀγάπης.

Σᾶς χαιρετώ
Μέ ἀγάπη Χριστοῦ
Παντελῆς Τσιφλίκος
Βορειοηπειρώτης
Παπάφη 59, Θεσσαλονίκη

ΕΚΚΛΗΣΗ

Τοῦ Φιλανθρωπικοῦ Σωματείου
«ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ»
Ἀρ. Ἀπ. 3399/1964

Τό Διοικητικό Συμβούλιο τοῦ Σωματείου, μέ πίστη στήν ἀναγκαιότητα τοῦ ἐπιτελούμενου ἔργου, ἀποφάσισε νά δώσει στό ἔργο αὐτό τῆς Ἀγάπης πρὸς τόν συνάνθρωπό μας μεγαλύτερο εὖρος, γιατί οἱ συνῆκες διαβίωσης, γιά πολλούς δοκιμαζόμενους ἀδελφούς μας, εἶναι ἄθλιες... περνοῦν τήν ζωή τους στοιβαγμένοι σέ φτωχικά δωμάτια ὅπου λείπουν καί τά στοιχειώδη πράγματα ἀπό φῶς ἕως καί διατροφή.

Πρὸς τοῦτο παρακαλεῖ κάθε φιλόανθρωπο

νά βοηθήσει τήν προσπάθειά του καταθέτοντας ὅ,τι ἔχει εὐχαρίστηση σέ ἕναν ἀπό τοὺς τρεῖς τραπεζικούς λογαριασμούς πού ἀναγράφονται παρακάτω.

Ἐθνική Τράπεζα: 213/296025-73

Ἐμπορική Τράπεζα: 400/328013-23 καί

Τράπεζα Πειραιῶς: 52ii/036427-751

Σέ περίπτωση πού καταθέσετε χρήματα σέ ἕναν ἀπό τοὺς τρεῖς λογαριασμούς τοῦ Σωματείου μας, παρακαλοῦμε νά μᾶς ἐνημερώσετε σχετικά, γιά τήν ἔκδοση τῶν διπλοτύπων ἀποδείξεων.

Εὐελπιστοῦντες ὅτι ἡ ἀνωτέρω ἐκκλησίᾳ μας ὑπὲρ τῶν δοκιμαζομένων ἀδελφῶν μας θά εὕρει ἔμπρακτον ἀνταπόκριση, διατελοῦμε:

Μέ ἀδελφικούς χαιρετισμούς

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ἡλίας Χαματζόγλου

ΤΑ ΜΕΛΗ

Γεώργιος Κιοσσές, Ἀντιπρόεδρος

Ἀπόστολος Ἀγοραστός, Γεν. Γραμματέας

Κωνσταντῖνος Καρύδας, Ταμίας

Μιχαήλ Ἀρναούτης

Τζαμαντζᾶς Σπυρίδων

Κωτικώστας Νικόλαος

ΕΚΔΗΜΙΕΣ

Ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ τήν 27ην Ἀπριλίου 2009 ὁ Νάρκισσος Καρύδας, ἐκλεκτό μέλος τοῦ Σωματείου μας, σύζυγος τῆς Μαρίας Καρύδα καί υἱός τοῦ Κωνσταντίνου Καρύδα, μέλους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ σωματείου μας. Τό Σωματεῖο μας ἐφρόντισε γιά τήν μνημόνευση τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐκλιπόντος ἀδελφοῦ μας ἀπό ἱερεῖς τῆς Ἐκκλησίας μας.

Τά μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου εὐχονται ὀλόψυχα, ὅπως ὁ Κύριός μας τάξει τήν ψυχὴν αὐτοῦ «ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς δικαίων», χαρίζει δέ πολλῶν παρηγορίαν εἰς τά ἀγαπημένα αὐτοῦ πρόσωπα.

ΔΩΡΕΕΣ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

-κ. Μαριάνθη Φραγκοπούλου εἰς μνήμην Νάρκισσου Καρύδα 200€.

ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ
ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ
ΣΩΜΑΤΕΙΟ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ: 1964

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
Τεύχ.: 5 Έτος: 2009

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ:

Φιλανθρωπικό Σωματείο
«ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ»
Α.Μ. 734 (3793)
Άποφ. Πρωτ. Θεσ/νίκης 3399/1964

ΕΔΡΑ:

ΕΡΜΟΥ 1 ΤΚ 54625 ΘΕΣ/ΝΙΚΗ
ΤΗΛ. καί FAX: 2310-534714
e-mail: merimnatonptoxon@gmail.com

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ:
ΗΛΙΑΣ ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ:

1. Η. ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ
2. Γ. ΚΙΟΣΣΕΣ
3. Α. ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ

Τιμή φύλλου: 1€

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ ΤΡΑΠΕΖΩΝ

1. ΠΕΙΡΑΙΩΣ	5211 - 036427 - 751
2. ΕΘΝΙΚΗ	213/296025-73
3. ΕΜΠΟΡΙΚΗ	400/328013 - 23

Γιά τίς καταδέσεις τῶν Εἰσφορῶν καί Δωρεῶν σας, στούς παραπάνω λογαριασμούς, παρακαλοῦμε νά μᾶς ἀποστέλλετε φωτοαντίγραφο τῆς ἀπόδειξης κατάδεσής σας, εἴτε στο FAX: 2310-534714, εἴτε στην ταχυδρομική μας διεύθυνση:

ΕΡΜΟΥ 1, ΤΚ 54625 - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ὅπου ἐπίσης μπορεῖτε νά μᾶς στέλνετε καί ταχυδρομικές ἐπιταγές στό ὄνομα τοῦ Προέδρου μας κ. ΗΛΙΑ ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ, γιά νά μπορούμε στή συνέχεια νά σᾶς ἀποστέλλουμε τήν σχετική ἐπίσημη ἀπόδειξη τοῦ Σωματείου μας.

Ποσά ἄνω τῶν 100 € συνολικά γιά Δωρεές, ἐκπίπτουν ἀπό τήν Ἑφορία.

ΠΡΟΣΟΧΗ:

Σέ περίπτωση πού ἐπιδυμεῖτε νά δωρήσετε χρήματα ἀπό τό σπίτι σας, εἴτε ἀπό τόν χῶρο τῆς ἐργασίας σας, παρακαλοῦμε νά ἐπικοινωνεῖτε μέ τόν Εἰσπράκτορα τοῦ Σωματείου μας κ. Ζαχαριάδη Παντελῆ στά τηλέφωνα:

1. 2310 930058
2. 6943 048306

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

1. ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ ΗΛΙΑΣ, Πρόεδρος	τηλ. 2310-302217
2. ΚΙΟΣΣΕΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Αντιπρόεδρος	τηλ. 23920-63277
3. ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, Γ. Γραμματέας	τηλ. 2310-924231
4. ΚΑΡΥΔΑΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ, Ταμίας	τηλ. 2310-852481
5. ΑΡΝΑΟΥΤΗΣ ΜΙΧΑΗΛ, Μέλος	τηλ. 2310-900255
6. ΤΖΑΜΑΝΤΖΑΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ, Μέλος	τηλ. 2310-417932
7. ΚΩΤΙΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, Μέλος	τηλ. 2310-922913